

„Ей! Боже мой, му рѣче принцътъ, какъ можете да имате весело сърдце, та да пѣте въ едно таково окаянно положеніе? — Имамъ си причина да се веселя, му каза болныйтъ: Има четиресетъ години какъ съмъ ся родилъ на свѣта, ще ся рѣче, че има четиресетъ години какъ душата ми е затворена въ едно тѣло отъ калъ, което е темницата. Зидоветъ на тази темницѣ полека, лека ся срушватъ; мойта душа скоро, освободена чрѣзъ съсипваніето на тѣлото ми, ще ся обувіе около моя Богъ за да ся весели тамъ съ едно безкрайно блаженство: за туй, толко ся радвамъ, щото немогъ да ся удържъ за да не подигамъ гласа си къмъ Господа и да тържествувамъ избавленіето си.“

ВЪЛКАНА.

Азъ не съмъ толко прилѣпена на живота, драга пріятелко; но бою ся отъ смъртътъ, защото съмъ была твърдъ лоша.

УЧИТЕЛКА.

Почнахте да ся прѣобърщате, драга, и правете тѣй секой день, туй ще ви умири. Господъ е толко добръ, щото не иска повече отъ туй. Азъ немогъ да отрѣкъ, че смъртътъ е много страшна за онѣзи, които глѣдять само да ся веселятъ, и които никъкъ не мисльтъ на Бога: на такыва хора пакълтътъ почнува още отъ тѣхнѣтъ болестъ. Познала съмъ една господжѣ, която тѣй поживѣя; тя имаше изяденъ чървия си дробъ (джигеръ) и лѣкаретъ ѝ го казахъ: тя нададе голѣмъ выкъ и гы попыта безумно като проста що бѣше, — не бива ли да ѝ направѣтъ другъ джигеръ; тя имъ даваше за туй сичкыя си имотъ. Лѣкарытъ като ѝ казахъ, че немаше на туй никакъвъ цѣръ, тя полудѣ. Но, драги дѣца, нека продължимъ исторіиъ си.